

delige indkomstskat og hører derfor ikke hjemme i diskussionen om kapitalvindingsskattens beståen eller udryddelse. Ej heller har lovforslaget noget med spekulantbetragtninger at gøre, da spekulanter og ejendomshandlers forhold jo omfattes af statsskattelovens § 5 a og helt falder uden for området for lov om særlig indkomstskat, jfr. navnlig lovens § 3, stk. 1, nr. 2.

Alt i alt er der tale om en lov til gavn for ingen. Kapitalvindingsskattens bevarelse tjener kun tilfredsstillelse af snæversynede misundelsesbetragtninger. Landets økonomi er nu gjort alt for dårlig til, at folketingsretten kan tillade sig at tage hensyn til sådan noget — endsige til, at visse partier vil tabe ansigt, fordi de gennem årene i deres ukyndighed har stemt for kapitalvindingsskattens indførelse, bevarelse og skærpelse. Helt barokt er det, at folk med offentlige pensioner, der får deres enorme kapitalgevinster frie for særlig indkomstskat, formueskat og ejendomsskat, ofte er nogle af de ivrigste til at hyle op mod, at det erhvervsliv, som også de skal leve af, frigøres for kapitalvindingsskattetaget. Og for disse protesterende fortsætter inflationssikringen jo til deres dages ende, mens den for de kapitalvindingsskatteamte ophører ved afhændelsen af kapitalgodet.

Fremskridtspartiet har overvejet, hvorvidt enkelte dele af loven — for eksempel om gratialebeskatning — burde blive stående fremfor den foreslåede totalophævelse. Loven om særlig indkomstskat fremstår midlertid efter de talrige komplicerede ændringer som et sammensuriumsmakværk. Det må derfor være bedre at rydde grunden helt og så i stedet indbygge eventuelle gratialebeskatningsregler etc. i ligningsloven eller andre steder i skattelovgivningen.

Ikrafttrædelsestidspunktet lægges bedst ved et indkomstårsskifte. Da det i den nuværende beskæftigelsessituation er så uhyre vigtigt hurtigt at få fjernet den enorme hindring for arbejdspladsskabelse, som loven udgør, foretrækkes 1. januar 1977 som det almindelige ikrafttrædelsestidspunkt.

Skulle det ikke være muligt at trænge igennem med totalophævelsen, foretrækkes naturligvis fremfor den nuværende tilstand enhver lempelse.

Lignende forslag blev førstebehandlet den 13. november 1974 (Folketingstidende 1974-75, spalte 1485-1507) og den 6. marts 1975 (Folketingstidende 1974-75, 2. samling, spalte 1019-1069). Derimod nåede lovforslag nr. 242 af 8. september 1975 aldrig frem til behandling før folketingsårets udløb. Lovforslag nr. 95 af 27. november 1975 gik gennem alle tre behandlinger, se Folketingstidende 1975-76, spalte 3695-3722, 10993-11008 og 11282 samt tillæg

A 1713 og B 2017, men blev forkastet med alle partiers stemmer mod fremskridtspartiets og de konservatives (centrum-demokraterne gik i folketingsudvalget ind for at bevare kapitalvindingsskatten, men undlod at stemme i folketingssalen).

Kapitalvindingsskattereglerne blev senest ændret væsentligt ved lov nr. 189 af 22. maj 1972. Baggrunden for denne ændring var, at partiet venstre havde afvist skriftligt tilbud af 30. april 1975 fra fire partier repræsenterende 47 folketingsmedlemmer om at lempe skatten. I stedet var partiet den 9. maj 1975 indgået i forlig med socialdemokratiet. Dette forlig indebar en skærpelse af kapitalvindingsskatten bl. a. ved, at beskatningsprocenten blev 75.

Når fremskridtsforslaget faldt i samlingen 1975-76, kan det bero på, at forliget af 9. maj 1975 endnu var bindende, jfr. for eksempel forhandlingerne spalte 3695, hvor venstres ordfører udtaler: „Hertil kommer i øvrigt, som også hr. Kampmann var inde på det, at vi har et forlig med socialdemokratiet om kapitalvindingsskatten, og det føler vi os bundet af“. Dette er imidlertid næppe længere tilfældet, jfr. venstres forslag nr. 258 af 20. maj 1976.

Under alle omstændigheder har arbejdsløshedsforholdene udviklet sig langt mørkere, end forligspartierne i maj 1975 tilkendegav at de troede, og forudsætningerne for at skærpe kapitalvindingsskatten, der er en af de ondeste arbejdsløshedsskabere, er derfor totalt faldet bort. I denne helt ændrede situation må forligspartierne bag ved majaftalen være frit stillede til at gå ind for totalophævelsen af kapitalvindingsskatten eller — som det mindre — fjernelse af flest muligt af dens tidsler.

Tilbage bliver at få kontrolleret, hvilke bindinger der ligger i bestemmelsen i augustforliget af 1976 om, „at egentlige kapitalgevinster vedrørende jord og fast ejendom, dvs. værdistigninger ud over den prisudvikling, som er en følge af pris- og omkostningstigninger, skal undergives en rimelig beskatning.“

Det er med den største rædsel, fremskridtspartiet har bemærket sig statsminister Anker Jørgensens ord herom i Aktuelt for 4. september 1976:

„Det er lykkedes os at lukke af for en lempelse omkring kapitalvindingsskat og samtidig åbne mulighed for en senere stramning af de egentlige kapitalgevinster.“

Det bemærkes, at lovforslaget også er en genfremsettelse af et af fremskridtspartiet i folketingsåret 1976-77 (1. samling) fremsat forslag, se Folketingstidende 1976-77 (1. samling), forhandlingerne sp. 657, tillæg A sp. 69.